

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	6
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	7
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	8
PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	11

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 82/14

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy obowiązywanie art. 9 ust. 3 i 4 (po zmianie numeracji – art. 16 ust. 3 i 4) ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uporządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej (Dz. U. Nr 17, poz. 71 ze zm.) stanowiło przeszkodę w skutecznym dochodzeniu wydania nieruchomości będącej w posiadaniu Skarbu Państwa, powodującą zawieszenie biegu zasiedzenia na podstawie art. 53 dekretu z dnia 11 października 1946 r. – Prawo rzeczowe (Dz. U. Nr 57, poz. 319 ze zm.) w zw. z art. 109 pkt 4 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. – Przepisy ogólne prawa cywilnego (Dz. U. Nr 34, poz. 311) w zw. z art. XLI § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 94 ze zm.) a następnie art. 175 z art. 121 pkt 4 k.c.?”

III CZP 83/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy w wypadku, o jakim mowa w art. 48 ust. 5 w związku z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1222) i art. 7 ust. 1 w związku z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez

przedsiębiorstwa państwowe (Dz. U. z 1994 r. Nr 119, poz. 567 z późn. zm.), to jest w razie nieodpłatnego nabycia przez najemcę od spółdzielni mieszkaniowej prawa własności lokalu mieszkalnego, przekazanego uprzednio tej spółdzielni nieodpłatnie przez przedsiębiorstwo państwowe, państwową osobę prawną lub państwową jednostkę organizacyjną, dopuszczalna jest przewidziana w art. 358¹ § 3 k.c. sądowa waloryzacja kaucji mieszkaniowej, wpłaconej przez najemcę na rzecz przedsiębiorstwa państwowego, państwowej osoby prawnej lub państwowej jednostki organizacyjnej?”

III CZP 84/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy roszczenie między byłymi małżonkami o zwrot wydatków poniesionych, po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej, z tytułu opłat eksploatacyjnych związanych ze spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu wchodzącym w skład majątku wspólnego, jest roszczeniem o świadczenie okresowe?”

III CZP 85/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przysługuje skarga na orzeczenie referendarza sądowego o odmowie dopuszczenia do wzięcia udziału w sprawie, wydane na podstawie art. 510 § 1 k.p.c.?”

III CZP 86/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Suwałkach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie prawa użytkowania wieczystego wraz z prawem własności zabudowań posadowionych na tym gruncie pobrać należy od wniosku:

– jedną opłatę stałą – jeśli tak, to czy w wysokości określonej w art. 40 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.), czy też określonej w art. 23 ust. 1 tejże ustawy, czy też

– dwie odrębne opłaty stałe od wniosku o stwierdzenie zasiedzenia każdego z tych praw (wieczystego użytkowania i własności nieruchomości budynkowej) – a jeśli tak, czy od wniosku o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie prawa użytkowania wieczystego pobierana jest opłata w wysokości określonej w art. 40 czy 23 ust. 1 ww. ustawy?”

III CZP 87/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Częstochowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy ważna jest umowa sprzedaży nieruchomości dokonywana przez wspólnotę leśno-gruntową legitymującą się tylko tytułem do nieruchomości w postaci wypisu z rejestru gruntów i może być podstawą do założenia księgi wieczystej i wpisania prawa własności na rzecz nabywcy nieruchomości?”

III CZP 88/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Włocławku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

**„Czy w sprawie o zachówek Sąd ma obowiązek dopuścić z urzędu niezbędny do jej rozstrzygnięcia dowód z opinii biegłego?,
a w przypadku odpowiedzi pozytywnej:**

Czy obowiązek ten powstaje także wówczas, gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 44/14 – z dnia 21 sierpnia 2014 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu:

„W jakim terminie ulega przedawnieniu roszczenie pasażera domagającego się od przewoźnika lotniczego zryczałtowanego odszkodowania za opóźniony lot na podstawie art. 7 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 49/14 – z dnia 21 sierpnia 2014 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Jeżeli stwierdzono nieważność decyzji administracyjnej odmawiającej przyznania byłemu właścicielowi nieruchomości prawa własności czasowej na podstawie art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279 ze zm.), źródłem poniesionej przez niego (jego następców prawnych) szkody może być także wydana z naruszeniem prawa decyzja zezwalająca na sprzedaż lokali w budynku położonym na tej nieruchomości.

PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 24/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy przedmiotem przestępstwa z art. 286 § 1 kodeksu karnego, mogą być świadczenia wynikające z transakcji o charakterze przestępczym lub świadczenia niegodziwe, w rozumieniu art. 412 k.c.?

2. Czy ustalenie, że pochodząca z przestępstwa korzyść majątkowa jego sprawcy, ma jednocześnie charakter świadczenia świadomie spełnionego przez pokrzywdzonego w zamian za dokonanie czynu zabronionego przez ustawę lub w celu niegodziwym, aktualizuje obowiązek obligatoryjnego orzeczenia jej przepadku na podstawie art. 45 § 1 k.k., czy też zgodnie ze zdaniem drugim tego przepisu, wskazującym, że «Przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi» – oznacza to konieczność zastosowania tu przepisu art. 46 § 1 k.k.?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KK 357/13 – wyrok z dnia 14 stycznia 2014 r.

Zasada specjalności, sformułowana w art. 607e § 1 k.p.k., stanowi ujemną przesłankę dla orzeczenia w wyroku łącznym – art. 569 § 1 k.p.k. – kary łącznej obejmującej kary pozbawienia wolności, wymierzone za przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę wydania na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.

V KK 178/13 – wyrok z dnia 15 stycznia 2014 r.

1. Wolność krytyki jest częścią wolności słowa, stanowi przy tym okoliczność uchylającą odpowiedzialność prawną – kontratyp art. 41 prawa prasowego z 1984 r. Ujemne oceny dzieł naukowych albo innej działalności twórczej, zawodowej lub publicznej służą realizacji zadań prasy określonych w art. 1 prawa prasowego i w związku z tym pozostają pod ochroną prawa; przekracza granice dozwolonej krytyki, ten kto podnosi (także rozpowszechnia) zarzuty krytyczne, zawierające zwroty uznane za obraźliwe.

2. Granicą legalności krytyki w rozumieniu art. 41 prawa prasowego jest rzetelne i zgodne z zasadami współżycia społecznego przedstawienie krytycznej oceny. Przedstawienie ujemnej opinii w sposób złośliwy, tendencyjny, w niedopuszczalnej formie wykracza poza granice ochrony określonej przez art. 41 prawa prasowego, stanowiąc czyn zabroniony przez prawo karne.

3. Wypowiedzi krytyczne i zawarte w nich ujemne oceny nie powinny dotyczyć osoby, lecz jej dzieła lub funkcji, jaką pełni w określonym układzie społecznym. Intensywność krytyki powinna

być proporcjonalna do skali opisywanego negatywnego stanowiska. Przerost uwag krytycznych nad rzeczywistością stanowi nadużycie kontratypu krytyki prasowej i nie korzysta z ochrony prawnej, prowadząc do odpowiedzialności karnej i cywilnej.

4. Pojęcie obrony społecznie uzasadnionego interesu należy zrozumieć w sposób zobiektywizowany, gdyż nie można sprowadzać go do subiektywnego przekonania sprawcy, że broni on społecznie uzasadnionego interesu.

5. Oprócz subiektywnego przeświadczenia sprawcy, że stawiany przez niego zarzut służy obronie społecznie uzasadnionego interesu i ma zapobiec niebezpieczeństwu dla życia lub zdrowia człowieka albo demoralizacji małoletniego – muszą być wykazane uzasadnione podstawy do twierdzenia, że taki stan rzeczywiście istnieje.

IV KK 251/13 – wyrok z dnia 21 stycznia 2014 r.

Dla prawidłowego przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo, spełniające procesowe wymogi określone w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., konieczne jest określenie czynności wykonawczej podjętej przez pomocnika oraz wskazanie konkretnego przestępstwa określonego ustawą karną, którego popełnienie pomocnik miał ułatwić.

V KO 91/13 – postanowienie z dnia 22 stycznia 2014 r.

Obowiązek posiadania obrońcy, o którym mowa w art. 8 § 2 pkt 1 k.k.w. aktualizuje się wówczas, gdy u skazanego stwierdzono całkowitą głuchotę, a nie inne dolegliwości słuchowe, nawet jeżeli mają znaczny charakter.

III KK 276/13 – postanowienie z dnia 3 lutego 2014 r.

Skarb Państwa nie może ponosić kosztów wadliwych czynności procesowych, dokonanych przez podmiot fachowy, powołany specjalnie po to, aby do wadliwości takich nie dopuścić i uchronić stronę przed ich procesowymi skutkami.

I KZP 9/14 – postanowienie składu 7 sędziów z dnia 26 czerwca 2014 r.

Przy rozstrzygnięciu wniosku prokuratora o zastosowanie na podstawie art. 607k § 3 k.p.k. tymczasowego aresztowania wobec osoby ściganej w trybie ENA w celu przeprowadzenia przeciwko niej na terenie innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej postępowania karnego, sąd nie bada podstawy dowodowej nakazu. Samoistna podstawa stosowania tymczasowego aresztowania w tym postępowaniu została określona w wymienionym przepisie, stanowiącym *lex specialis* względem art. 249 § 1 *in fine* k.p.k. Na rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o orzeczenie tymczasowego aresztowania wobec osoby ściganej może jednak mieć wpływ wystąpienie w konkretnej sprawie ustawowych przesłanek odmowy wykonania nakazu, w tym określonej w art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k., zakazującej jego wykonania, jeżeli naruszałoby to prawa i wolności człowieka i obywatela.

PYTANIE PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

II UZP 3/14

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 477⁹ § 3¹ Kodeksu postępowania cywilnego ma zastosowanie również w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia?”